

B^{red}
Banana

ดาวเกี่ยวเดือน

ภาคพิเศษ

รวมแพง

ดาวเกี่ยวเดือน ภาคพิเศษ

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-036-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2556

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ชาติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ใจไธรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

ดาวเกี้ยวเดือน ภาคพิเศษ เป็นเรื่องราวหลังจากที่ประกายดาวได้แต่งงานกับหม่อมราชวงศ์จันทรภานุแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมลดความฮือหวาเจ้าแผนการ โดยคราวนี้ถึงขนาดเกณฑ์คุณสามีและบรรดาบ้า ๆ มาร่วมวางแผนจับคู่ให้ลูกชายสุดที่รัก ที่ดูเหมือนว่าลูกไม่หลงไม่ไกลด้น เพราะได้เค้าความหล่อ เนี้ยบ และมารยาทงามมาจากพ่อ ได้ความเจ้าเล่ห์และอารมณ์ดีมาจากแม่

งานนี้ “หม่อมหลวงจันทรภานต์” จะสามารถรอดพ้นแผนคลุมถุงชนของประกายดาวผู้เป็นแม่ได้หรือไม่ ติดตามได้ในเล่มค่ะ

กองบรรณาธิการ

พฤษภาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นมาได้จากการที่ได้รับรางวัลชนะเลิศประจำเดือนกรกฎาคมในโครงการวอยส์ ท็อปไรเตอร์ อวอร์ด ของเว็บเด็กดี ทางเว็บจึงให้ผู้ที่ชนะเลิศแต่ละเดือนเขียนตอนพิเศษสั้น ๆ ขึ้นมา บวกกับความต้องการของผู้อ่านหลายท่านที่อยากทราบเรื่องราวหลังจากที่ประกายดาวแต่งงานไปกับหม่อมราชวงศ์จันทรภาณุแล้ว จึงเป็นเหตุให้รวมแพงแต่งดาวเกี่ยวเดือน ภาคพิเศษ เพิ่มเติม

แต่ด้วยความที่คนเขียนไม่ชอบความจำเจ จึงจัดแจงเพิ่มตัวละครเพิ่มตัวนางเอกและพระเอกขึ้นมาอีกคู่ ซึ่งก็ไม่ได้เป็นคนอื่นคนไกล ตัวพระเอกก็คือลูกชายสุดเลิฟของประกายดาวนั่นเอง เรียกว่าเป็นภาคลูกก็ได้ค่ะ

ความเฮฮาเป็นพล็อตหลักที่รวมแพงคิดเอาไว้ในงานเขียนครั้งนี้ โดยไม่ได้คิดว่าจะแต่งให้ยาว แต่เมื่อเวลาผ่านไปเรื่องราวกลับมีมาให้เขียนเรื่อย ๆ ตามคำเรียกร้องของผู้อ่านที่ยังอยากอ่าน สุดท้ายจากตอนพิเศษสั้น ๆ ก็กลายเป็นภาคพิเศษที่มีเรื่องราวเข้ามามากมาย

ขอขอบคุณผู้อ่านทางอินเทอร์เน็ตทุกท่านมาก ๆ นะคะ เพราะกว่าที่เรื่องนี้จะจบผู้เขียนก็เจ็บไข้ได้ป่วยกะทันหันจนต้องหยุดเขียนไปเป็นเดือน ๆ แต่ทุกคนก็ยังรอคอยและให้กำลังใจกันอย่างน่ารัก

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะชื่นชอบกับงานเขียนที่เป็นแนวคอมเมดี้เรื่องนี้นะคะ

รวมแพง

1

“ป่านาถ ขอกะเพราหมูกรอบไข่ดาวไม่สุกจานหนึ่ง เอาแบบชูเปอร์ ๆ เลยนะป้า” ดาริกาสั่งข้าวก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้พลาสติกหน้าเพิงขายข้าว พร้อมกับหยิบหนังสือพิมพ์ที่วางไว้ให้อ่านฟรีภายในร้านมาเปิดอ่าน ร้านขายอาหารตามสั่งแห่งนี้อยู่ติดกับหอพักที่หญิงสาวเข้ามาเกือบสี่ปี ปีกวัตรประจำวันในตอนเย็นคือการมาสั่งข้าวที่ร้านนี้ หรือไม่กี่เดินไปปากตรอกที่ห่างออกไปไม่ถึงห้าสิบเมตรเพื่อกินก๋วยเตี๋ยวในยามที่เบื่อข้าว

ทุกสามวันแรกที่เงินเดือนออกดาริกามักจะสั่งน้ำอัดลมมาเป็นรางวัลให้กับตัวเอง ความเย็นซ่าหวานชื่นใจทำให้อารมณ์ดีขึ้นได้ไม่ยาก หอพักแห่งนี้ตั้งอยู่ในตรอกเล็ก ๆ ของซอยใหญ่ที่ค่อนข้างลึก ดังนั้นราคาเช่าจึงไม่แพงนัก ห้องขนาดสี่คูณหกเมตร รวมห้องน้ำที่อยู่บริเวณระเบียง กว้างขวางพอใช้ พัดลมและเฟอร์นิเจอร์ในตัวทำให้การย้ายเป็นไปอย่างง่ายดาย เพียงมีเสื้อผ้าก็เข้าอยู่ได้เลยซื้อเพิ่มเพียงของใช้จำเป็นไม่กี่อย่างเท่านั้น

“น้ำอัดลมด้วยหรือเปล่า วันนี้เงินเดือนออกนี่” ป่านาถถามอย่างรู้ใจ ก็ได้รับการพยักหน้าจากอีกฝ่ายที่ยังคงก้มหน้าอ่านหนังสือพิมพ์ในมือ ก่อนที่มือเรียวกะขยับกรอบแว่นให้เข้าที่โดยอัตโนมัติ ดวงตาโตที่อยู่ภายใต้

แวนสายตากะพริบถี่เมื่ออ่านมาถึงหน้าสังคม ที่กล่าวถึงผู้คนในงานอีเวนต์ เปิดตัวสินค้างานหนึ่งที่เธอมีส่วนในการช่วยประสานงานด้วย

“ให้มันได้อย่างนี้สิ ได้รับคำชมอีกแล้ว”

ข้าวสวยร้อน ๆ ที่ราดหน้าด้วยกับข้าวและไข่ดาวควันลอยกรุ่นถูก ยื่นมาวางตรงหน้า ทำให้หญิงสาวพับปิดหนังสือพิมพ์ลงวางบนโต๊ะและ ยิ้มกริ่มอย่างพอกพอใจที่อาหารมาเร็วและเยอะแบบซูเปอร์สมใจ

“ขอบคุณค่ะป้า สวยใจดีมีเวลาให้จริง ๆ เลย” ป้านาจส่งยิ้มให้ดาริกา ที่พูดจาขอบอกขอบใจเกมหยอกเฝ้าทุกครั้งทีนางหยิบยื่นอะไรให้แม้ว่า สิ่งนั้นจะเป็นข้าวของที่หญิงสาวผู้นี้ซื้อหาด้วยเงินของตัวเองก็ตาม ดังนั้น จึงช่วยไม่ได้ที่กับข้าวในงานของดาริกาจึงค่อนข้างมีปริมาณมากกว่าคนอื่น ๆ ที่ป้านาจเคยขายให้

เวลาเกือบสี่ปีที่ผ่านมา ดาริกาก็กังคงความเป็นดาริกาเหมือนเดิม หญิงสาวเป็นคนยิ้มง่าย พูดจาเป็นกันเองและค่อนข้างร่าเริงจนถึงขั้นลั่น วันหยุดสุดสัปดาห์หลังสิ้นเดือนก็จะหายหน้าหายตาไปสองวัน นอกจาก นั้นก็ดำเนินชีวิตตามปกติแทบไม่เคยเปลี่ยนแม้แต่เรื่องอาหารการกิน จากเสื้อผ้าที่ทุกคนต่างก็มองเห็นว่าเป็นเพียงเสื้อยืดกางเกงสามส่วนจาก ตลาดนัดใกล้ที่พัก แต่เมื่อเธออยู่ในชุดและเครื่องประดับที่แต่งตัวไปทำงาน กลับเป็นของแบรนด์เนมเสียส่วนใหญ่ ประกอบกับความประหยัดเรื่องการ กินอยู่ทำให้เธอได้ยากว่าฐานะหญิงสาวเป็นเช่นไร

“เหนื่อยไหมวันนี้ พรุ่งนี้จะกลับบ้านหรือเปล่า” การหายหน้าไป สองวันทุกวันหยุดสุดสัปดาห์หลังเงินเดือนออกนั้นทำให้ป้านาจเข้าใจว่า ดาริกาคงกลับบ้านไปเยี่ยมพ่อแม่

“กลับสิคะป้า” ตอบเพียงเท่านั้นหญิงสาวก็ก้มหน้าก้มตาตักข้าว เข้าปาก หลังกินข้าวเสร็จแล้วจึงแวะไปซื้อผงซักฟอกที่ใกล้จะหมดแล้ว

ติดมือขึ้นไปบนห้องด้วย

หอพักที่ดาร์ริกาเช่าอยู่นี้มีเพียงห้าชั้นแต่ละชั้นมีห้องพักลิบห้อง โดยตั้งอยู่สองข้างของทางเดินตรงกลางที่ปูด้วยกระเบื้องแผ่นใหญ่สีชมพูอ่อน คนดูแลหอพักจะขึ้นมากวาดและถูทุกเช้าจึงสะอาดและค่อนข้างจะสงบเงียบเพราะห่างจากถนนใหญ่เกือบ 300 เมตร หญิงสาวพักอยู่ชั้นสาม โดยห้องของเธออยู่นอู่งที่ติดกับถนนหน้าหอ ซึ่งไม่มีตึกบังจึงสามารถรับลมได้อย่างเต็มที่พอ ๆ กับที่รับแดดได้อย่างเต็มที่เช่นกัน แม้ว่าด้านล่างหอพักจะมีเครื่องซักผ้าแบบหยอดเหรียญแต่ดาร์ริกาก็ไม่เคยใช้บริการ แม้แต่ครั้งเดียว ด้วยความที่เสียดายเงิน อาศัยซักผ้าด้วยมือสะบัดตาก รับลมรับแดดก็แห้งทันใจ

ภายในห้องพัктаสีชมพูอ่อนรับกับพื้นกระเบื้องเป็นมันวาวสีชมพูเช่นกัน เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นไม้อัดสีน้ำตาลเข้มและยังดูใหม่อยู่มากโต๊ะกระจกกับตู้เสื้อผ้าเป็นสิ่งที่เข้าชุดกัน เธอไม่ชอบนอนบนเตียงสูงจึงขอให้คนดูแลหอพักนำเตียงออกไป และนำฟูกอัดโยมะพร้าวหุ้มฟองน้ำมาวางกับพื้นห้องแทน เดือนแรก ๆ มีเพียงหมอนและผ้าห่มผืนบาง หากอีกสองเดือนถัดไปจึงมีผ้าปูที่นอนที่เย็บเองกับมือมาลัดเปลี่ยนได้ทุกสัปดาห์

ปลายฟูกวางโต๊ะญี่ปุ่นตัวเล็กเป็นโต๊ะทำงานและวางเอกสารบางส่วนไว้พร้อมกับหนังสือที่เช่ามาจากร้านเช่าหนังสือหน้าปากซอย ส่วนใหญ่แล้วเธอมักจะทำงานให้เสร็จที่ทำงานมากกว่า โต๊ะทำงานเล็ก ๆ ตัวนี้จึงใช้เพียงจดรายรับรายจ่าย วางหนังสือที่เช่ามา และสำหรับกรวางแผนงานคร่าว ๆ เท่านั้น

เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ฟุ่มเฟือยเป็นอันดับหนึ่งคือโทรทัศน์ 14 นิ้ว หิวสบายที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ง่าย กับอันดับสองคือเตารีดซึ่งจะถูกใช้ในทุกวันหยุดสุดสัปดาห์เท่านั้น เพราะในวันทำงานแค่ฝารีดติดมาถึงย่าน

ซานเมืองที่เธอพักอาศัยอยู่ก็เป็นเวลาเกือบจะสองทุ่ม ใช้เวลาอาบน้ำและเตรียมตัวทำงานในวันต่อไป อ่านหนังสือไปได้ไม่กี่หน้าก็ถึงเวลานอนเพื่อรับวันใหม่ที่ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ครึ่งเพื่อที่จะได้ไปทำงานให้ทัน

ดาริกายังจำตอนที่ได้รับเงินเดือนครั้งแรกได้เป็นอย่างดี เงินจำนวนไม่ถึงหมื่นแต่เธอกลับรู้สึกว่ามีมากมายเหลือเกินนั้นอยู่ในบัญชีเงินฝากของเธอ หลังจากแบ่งไปใช้หนี้ที่เกิดจากการจ่ายค่าประกันห้องพักส่วนหนึ่งก็เหลือพอจ่ายแค่ค่าเช่าห้อง ค่ากิน ค่าของใช้จำเป็นและค่ารถโดยสาร สิ้นเดือนถัดมาเธอก็เหลือเงินเพียงไม่กี่ร้อย หลังจากสองเดือนแรกที่ใช้เงินไปกับการจ่ายค่าประกันห้องพักแล้ว เงินในบัญชีที่เหลือในแต่ละเดือนก็เพิ่มมากขึ้นเป็นหลักพันจนเธอสามารถที่จะทำในสิ่งที่คิดไว้ได้ในทุก ๆ เดือน

งานที่เธอทำมักได้ของติดไม้ติดมือเป็นของใช้ เสื้อผ้า กระเป๋าและเครื่องประดับราคาไม่แพงนักแต่ก็นับเป็นของดีมีใช้ และยังมีส่วนพิเศษที่จะซื้อหาข้าวของแบรนด์เนมในราคาพิเศษอีกต่างหาก นอกเหนือจากการทยอยเอาไปปล่อยในอินเทอร์เน็ตเป็นรายได้พิเศษ เธอก็ยังเอามาใช้เองเพื่อสร้างเสริมบุคลิกให้กับอาชีพที่ต้องพบปะผู้คนระดับสูงอยู่บ่อยครั้ง เพราะไม่ว่าจะอยากขายเพื่อให้ได้เงินสดมากแค่ไหนแต่เธอก็รู้ว่าคนสมัยนี้มักมองกันที่เปลือกนอกมากกว่า

หนทางเข้าศาสนสถานมีต้นไม้เขียวขจีเกาะกลุ่มกันเป็นพุ่มเตี้ย ๆ ดอกพุดตานสีชมพูเจียวากำลังออกดอกสะพรั่งชวนให้ชื่นใจเมื่อได้เห็นสุนัขหลายตัวที่มองเห็นดาริกาต่างวิ่งกรูเข้ามาพร้อมกับส่งเสียงจิ้ง ๆ คล้ายกำลังพูดคุยเล่าเรื่องราวการเล่นและการทะเลาะกันให้เธอฟังจนปรากฏรอยยิ้มกว้างขวางขึ้นบนใบหน้า ท่าที่ผ่อนคลายสงบสุขดูจะขัดกับเสียงเห่าและเสียงครางอดอ้อนที่ดังขรมไปทั่ว จนเธอเดินลวงผ่านกุฏิไม้ทั้งหลาย

ไปทางด้านหลังของวัดซึ่งเป็นທີ່ที่เรียกกันในแถบนี้ว่า ‘ป่าช้า’

“มาแล้วหรือยายดาว วันนี้มาสายนะ” กุสุมาเอ่ยทักลูกสาวโดยไม่ได้ละมือจากงานทำข้าวต้มมัดในมือ

“รถในกรุงเทพฯ ติดชะมัดเลยคะแม่ แม่เป็นยังไงบ้างคะ”

“ก็เหมือนเดิม ดาวละสบายดีหรือเปล่าลูก”

“สบายยิ่งกว่าสบายอีกคะ ตาไปไหนหรือคะ”

“อยู่ที่โบสถ์ คุยกับหลวงพ่อยุ่ละมั่ง” ดาริกาตรงเข้าไปในส่วนที่แยกออกมาเป็นครัวติดใต้ถุนบ้านไม้เก่าคร่ำคร่าพลางล้างมือเพื่อที่จะช่วยแม่ทำข้าวต้มมัดอย่างคล่องมือ

“ถ้าอย่างนั้นรอบแรกนี้ดาวจะเอาไปถวายหลวงพ่อนะคะแม่” น้ำเสียงแจ่มใสทำให้ผู้เป็นแม่อมยิ้ม

“ได้สิ คงเสร็จก่อนฉันเพลพอดี” กุสุมามองใบหน้าเรียวซูบของลูกสาวอย่างเอ็นดู

“แล้วแม่จะไม่ไปวัดกับดาวหรือคะ” ผู้เป็นแม่ก้มหน้าซ่อนความรู้สึก แต่ก็ยากจะซ่อนให้พ้นจากสายตาของดาริกาได้

“มีใครค่อนข้างอะไรแม่อีกหรือคะ” แม้ดาริกาจะเป็นคนใจเย็นและอารมณ์ดี หากแท้จริงแล้วมีนิสัยที่ไม่ยอมใคร และมีความมุ่งมั่นสูงชัดกับทำที่ จนเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ทุกคนแถบนี้ตั้งแต่ยังเป็นเพียงเด็กหญิงปกติแล้วดาริกาจะหาเรื่องสนุกมาเล่นได้เสมอ หากแต่ถ้าเจอสิ่งที่ไม่พอใจหรือเจ้าตัวคิดว่าไม่ยุติธรรมเด็กคนนี้ก็จะเป็นคนแรกที่พูดตรงประเด็น และไม่กลัวเกรงใครเลยด้วยซ้ำแม้แต่กับเธอเอง จนหลาย ๆ คนที่ได้รู้ฤทธิ์ถึงกับหัวสั่นหัวโคลน

“ไม่มีอะไรหรอกลูก ก็เรื่องเดิม ๆ คนมีปากก็พูดกันได้เรื่อย”

“ไม่จบไม่สิ้นสักทีสินะ อย่าให้ได้ยินถึงหูดาวละกัน” การที่แม่ของเธอ

คุ้มท้องโตชมชานกลับมาอยู่กับตาซึ่งเป็นสัปเหร่อที่ควบตำแหน่งมัคนายก ทำให้เป็นขี้ปากชาวบ้านแถบนี้ไม่ว่าวัยไหน ตั้งแต่เด็กจนโตดูเหมือนว่าเธอจะเป็นตราบาปที่ตอกย้ำความพ่ายแพ้ต่อเกมชีวิตของกุสุมา

“ช่างเขาเถอะลูก เรารู้อะไรเป็นอะไรก็พอแล้ว”

แม่ไม่เคยปิดบังอะไรเธอเลย ดังนั้นดาริกาจึงรับรู้ความเป็นมาของตัวเองเป็นอย่างดี พ่อของเธอเป็นผู้ชายเจ้าชู้หาตัวจับยาก และสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แม่ของเธอจนยากจะทำใจได้ ใบหย่าที่แม่เคยนำมาให้เธอ ดูระบือชื่อนามสกุลของพ่อที่มียศเป็นตำรวจชั้นประทวน พร้อมกับเล่าให้ฟังถึงความเจ็บช้ำที่เคยได้รับรวมไปถึงการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวที่สุดในชีวิตของลูกผู้หญิงคนหนึ่งที่จะคุ้มท้องกลับมายังบ้านเดิมโดยไม่ยอมร้องขอต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น จึงไม่แปลกที่ดาริกาจะรู้สึกเป็นอริกับชีวิตคู่จนทำให้ฝังใจว่าความรักแบบหนุ่มสาวนั้นไม่มีอยู่จริง

แม่ตอนนี้เธอจะรู้ว่าพ่อได้แต่งงานใหม่และมีลูกใหม่อีกทั้งยังเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานได้เลื่อนขั้นเป็นตำรวจชั้นผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกเฉยชานั้นลดน้อยลง สำหรับเธอแล้ว พ่อเป็นอะไรที่ห่างไกลจนเกือบจะไม่เคยนึกถึงเลยด้วยซ้ำ อีกทั้งทางฝ่ายนั้นก็ไม่เคยดูแลดูดีทางนี้เลย แม้แต่น้อย แม้แต่ส่งเสียสุขภาพหลักสตาจก็ไม่มีมาให้เห็นเสียด้วยซ้ำไป

“ได้ข่าวมาว่ายายรุ่นน้องสาวลูกจะแต่งงานอีกเดือนสองเดือนข้างหน้า” แล้วยิ่งดูเหมือนว่าแม่ของเธอจะทำใจได้แล้วแต่เมื่อมีอีกาคาบข่าวในนามของผู้หวังดีแต่ประสงคร้ายมาคอยตอกย้ำทำให้ทั้งเธอและแม่ต้องพลอยรับรู้เรื่องราวของทางนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“ว่าที่เจ้าบ่าวรวยมากเป็นถึงลูกชายรัฐมนตรี พ่อดาวก็เห่อว่าที่ลูกเขยนำดู ดาวละเมื่อไหร่จะแต่งงานสักที แม่อยากคุ้มหลานแล้วนะ” เสียงเรียบ ๆ ของกุสุมาเล่าให้ฟังเรื่อย ๆ และลงท้ายถามลูกสาวในเชิงเย้า

“อ้าว...โหงวหกกลับมาที่ดาวละแม่”

“ยี่สิบหกย่างยี่สิบเจ็ดเข้าไปแล้วนะ ฟงแพนนะมีกับเขาบ้างหรือยัง”

“โธ่แม่! ผู้ชายสมัยนี้หาดียากจะตายไป อีกอย่างคนรวย ๆ หล่อ ๆ ดี ๆ เขาก็คงไม่เหลือมาถึงดาวแล้วละ ที่พอมากะลุ่มกะเหล้อยู่บ้างก็มีแพนมีลูกมีเมียกันแล้วทั้งนั้น แล้วเรื่องอะไรดาวจะไปยุ่งด้วย ดาวนะไม่อยากจะให้ครอบครัวไหนต้องมาแตกแยกเหมือนครอบครัวเราเพราะดาวหรือกะนะ สงสัยว่าจะขึ้นคานแล้วละแม่” คำพูดโด่ง ๆ ตรงไปตรงมาของลูกทำเอา姑蘇มาหัวเราะคิก

“ให้มันจริงเถอะ พูดอย่างนี้อีกไม่กี่ปีก็มีลูกมีเฒ่า”

“แต่ไม่ใช่ดาวแน่นอน ถ้าดาวจะแต่งงานนะขอแค่รวยมาก ๆ ก็พอแล้ว แม่กับตาจะได้สบายสักที”

“อ้าว! ต้องดูให้ดีๆ คนที่เรารักสิลูก”

“ความรักเนี่ยนะ” ดาริกากหัวเราะหึ ๆ ตามประสาคนที่ไม่เชื่อในความรัก ก็เพราะว่าประสบการณ์ที่แม่ได้พบเจอมาต่อให้อยากฝันเฟื่องแค่ไหนก็ต้องถูกกระซอกให้มารับรู้ความเป็นจริงอยู่ดี

แม้จะต้องตกเป็นขี้ปากของชาวบ้านร้านตลาดแต่ดาริกาก็เป็นหนึ่งในความภาคภูมิใจของ姑蘇มาผู้เป็นแม่และทศผู้เป็นตา ดาริกาเป็นเด็กดี เชื่อฟังแม่และตาแล้วยังเติบโตขึ้นมาอย่างกล้าแกร่ง ทุนเรียนดีที่ได้รับทุกปีทำให้การศึกษาระดับมัธยมของดาริกาเป็นไปอย่างราบรื่นแม้ชีวิตความเป็นอยู่จะค่อนข้างแร้นแค้น บางครั้งต้องอดมื้อกินมื้อ อาศัยข้าววัดเพื่อประทังชีวิต เคยแม้แต่กินข้าวคลุกเกลือก ความลำบากเลือดตาแทบกระเด็นของคนในครอบครัวทำให้ดาริกาดั้งปณิธานไว้ในใจว่าจะพยายามเก็บเงินเก็บทองให้มากที่สุดเพื่อแม่และตาผู้เป็นที่รักของเธอ

ในวัยเด็กของดาริกานั้นเธอนับเป็นเด็กที่แปลกในสายตาของใครหลาย ๆ คน และมีอะไรบางอย่างที่เรียกได้ว่า ‘เอาเรื่อง’ อาจจะเป็นเพราะความคิดอ่านที่แปลกและทำที่มันนอกมันใจไม่สนใจแม้ใครจะล้อเลียนว่าเป็นหลานสัปเหร่อที่ต้องคลุกคลีติดไม้กับศพ

บ้านของดาริกาเป็นสถานที่ที่น่ากลัวจนยากที่จะมีเด็กคนไหนไปเยี่ยมเยียน เธอจึงมีเพื่อนน้อยจนแทบจะเรียกได้ว่าไม่มีเลย เพราะบ้านของเธอตั้งอยู่ในบริเวณวัดและที่สำคัญอยู่ในป่าช้า มีหน้าซ้าตัวบ้านที่เป็นไม้ยกใต้ถุนสูงยังทำจากฝาโลงเก่าที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว แม้ใครก็ตามที่เคยไปเยี่ยมเยียนถึงบ้านก็ต้องรู้สึกขนลุกและสยดสยองอยู่บ้างเมื่อรับรู้ ว่าฝากระดานและพื้นไม้ที่เหยียบลั่นเคยเป็นฝาโลงมาก่อน เพื่อนที่ดาริกาสนิทที่สุดกลับเพิ่มมีเมื่อได้มาเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย

แม่ของดาริกาเป็นลูกสาวคนเดียวของสัปเหร่อทศหรือม้านายกทศตามแต่ใครจะเรียก ส่วนผู้เป็นยายนั้นตายเสียตั้งแต่ดาริกายังไม่เกิด ดาริกาเป็นหลานสาวที่ซุกซนแค้นแก้วไม่กลัวผู้ใด มีหน้าซ้ายังภาคภูมิใจในตระกูลสัปเหร่อเป็นอย่างยิ่ง

‘ถ้าไม่มีสัปเหร่อ ศพบูยา ตาทวดของคนในหมู่บ้านก็คงกองอืดคาบ้าน ไม่มีใครมาช่วยทำช่วยจัดแจงให้ ไม่มีใครช่วยเผาผี ถือว่าเราทำบุญช่วยเหลือทั้งคนตายทั้งคนเป็น ใครมีน้ำใจก็ให้เงินให้ทองมาบ้างใครไม่ให้ก็ไม่เป็นไรถือว่าทำบุญไป ยังไงเราก็อาศัยข้าววัดกิน ข้าวชาวบ้านทั้งนั้นตอบแทนบุญคุณกันไป’ ตาทศของดาริกาทั้งสองนี้พูดด้วยความภาคภูมิใจจนเธอจำขึ้นใจ

อาชีพนี้นิไม่ได้ร่ำรวยอะไรเนื่องจากนาน ๆ จึงจะมีงานให้ทำเพราะเป็นเพียงวัดเล็ก ๆ ทำให้อาจจะต้องอดมื้อกินมื้อไปบ้าง ทั้งแม่และตาต่างก็เป็นคนใจบุญสุนทาน และความที่เป็นคนใจบุญนี่เองทำให้เมื่อมีใครให้वान

สิ่งใดก็มักจะเดินทางไปช่วยอยู่เสมอ จนเป็นที่รักของบุคคลทั่วไปในตัว
อำเภอ แต่เมื่อมีคนรักก็ต้องมีคนเกลียดชังริษยา เรื่องราวของกุสุมากลาย
เป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ไปหลายปี และยังมีกระแสไม่จบไม่สิ้นตามประสา
สังคมที่ยากจะหาเรื่องตื้นตันมานันทาได้สนุกปากเท่าเรื่องนี้

ความคับแค้นใจที่เกิดจากการถูกล้อเลียนที่บ้านอยู่ในป่าช้าหากิน
กับศพยังไม่เท่ากับความหิวโหยที่ชวนให้เข็ดหลาบ ตาของดารีกาพูดกรอก
หูอยู่เสมอในเรื่องที่อยากให้ดารีกาเรียนสูง ๆ เพื่อที่จะได้ทำงานดี ๆ จะได้
ไม่ต้องลำบากเหมือนบรรพบุรุษ และดารีกาก็ไม่ทำให้ผิดหวังเพราะหลาน
สาวสามารถทำงานไปส่งเสียตัวเองเรียนจนจบชั้นปริญญาตรี

ด้วยความที่อยู่ใกล้วัดตั้งแต่เกิด ความคิดความอ่านของดารีกาจึง
เรียกได้ว่าไม่ธรรมดา ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ ดารีกาเห็นคนตายมาเป็น
ร้อย ๆ คน บางศพยังช่วยตักจัดทำให้ด้วยซ้ำไป ตาตศทั้งสอนทั้งสั่งให้
ดารีกาเข้มแข็งเสียยิ่งกว่าที่เคยสอนสิ่งลูกสาว อุบัติเหตุชีวิตของกุสุมายิ่ง
ทำให้ตาตศถายทอดวิหยายุทธ์ทางชีวิตให้แก่ดารีกาจนหมดเปลือก ให้อู
เท่าทันโลกู้เท่าทันคน ยิ่งหลังจากที่ดารีกาได้งานมีเงินซื้อข้าวของเครื่องใช้
ไฟฟ้ามาใส่บ้าน ตาตศยิ่งรับรู้ข่าวสารมากกว่าเดิม

‘คนน่ากลัวกว่าผีเสียอีกวะ สักวันถ้าข้าตายไปเองก็ต้องดูแลแม่ดูแล
ตัวเองให้ดีรู้ไหมนังดาว’

‘ແມ່ตา...อย่างตานะไม่ตายง่าย ๆ หรอก หนังสือยาวออกขนาดนี้’
ผู้เป็นหลานอมยิ้มทะเล้นตอบ

‘เออ สมพรปากดี ๆ ของเอ็งเถอะ คนเราเกิดมาก็ต้องตายทุกคน
การเกิดการตายเป็นเรื่องธรรมดาโลก’

‘ดาวรู้แล้วนะ ทุกวันพระดาวก็นั่งฟังธรรมฟังเทศน์ งานศพทุกครั้ง
ที่ตาเป็นสัปเหร่อก็มีเทศน์เรื่องความตาย ดาวก็คิดว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา

จะตายไป เกิดมาก็ต้องตายกันทุกคน และได้เจอกันบนสวรรค์นี่' ตาตพพังหลานลากเสียงยาวลื้อแล้วให้หัวเราะเหอะ ๆ อย่างอารมณ์ดี

หลานสาวที่ดูจะเข้มแข็งและเฉลียวฉลาดทันคนมากกว่าลูกสาว ชวนให้รู้สึกโล่งใจเสียยิ่งกว่าสิ่งใด ลูกสาวเจ็บเข้ามาพอที่ไหนจะไม่เข้าใจ ตามเป็นไม่มี น้ำตาของลูกเหมือนกรดที่รดหัวใจพ่อฉันใดก็ฉันนั้น หากแต่ ตาตพรู้ว่าทุกคนต่างมีกรรมเป็นของตัวเอง ธรรมะคือยาคีที่ใช้รักษาแผลใจ ให้ลูกสาวและตัวของตาตพเอง และจากกรรมดีที่ตาตพกับภูกุสุมาสั่งสมมา ตลอดเพื่อช่วยกันกล่อมเกลาดาริกา ตาตพจึงเชื่อว่าสักวันหนึ่งดาริกาจะ ได้รับสิ่งที่ตั้งใจมาจนเขาและลูกสาวจะไม่ต้องอายุใครอีกต่อไป

ประกายดาวชะเง้อมองไปที่ทางออกผู้โดยสารขาเข้าประเทศที่มี ผู้คนหลายชาติหลายภาษาทยอยเดินกันออกมา แม้จะอายุห้าสิบเจ็ดปี แต่ใคร ๆ ต่างบอกว่าเธอยังดูเหมือนอายุสามสิบปลาย ๆ ทำให้คนสวย เสมอวัยมึนได้ทุกครั้ง แม้จะรู้ว่าบางคนก็พูดไปตามมารยาทเท่านั้นก็ตาม ผมที่ไม่มีสีขาวเลยสักเส้นเพราะการทำสีผมและบำรุงอย่างดี การชอยผม สั้นก็ทำให้บุคลิกที่กระฉับกระเฉงอยู่แล้วนั้นน่ามองไม่เสื่อมคลาย ริ้วรอย ของวัยมิได้ทำลายความมั่นใจที่ยังมีอยู่เดิมกลับยิ่งเสริมสร้างความภาคภูมิใจ ที่ชีวิตประสบความสำเร็จอย่างที่นึกฝัน

...ลูกแม่...ลูกผู้เพอร์เฟกต์ของแม่!

มือข้างที่ถูกกุมกระชับแน่นนั้นขยับอย่างยืดยาวเมื่อมองเห็นร่างคุ้นตา ของลูกชาย หม่อมหลวงจันทรวงศ์ นวรัตน์ เดินฝ่าฝูงชนตรงมายังพ่อ และแม่ที่จ้องมองมาอย่างภาคภูมิใจ

“คุณชายคะ ลูกมาแล้วค่ะ”

“ครับ” ผู้ชายที่ยืนอยู่เคียงข้างใส่ชุดสูทเนื้อดีหูเรียบเนียนเช่นเคย

ผมสี่เทาที่ขึ้นแซมสองข้างหูยิ่งเสริมบุคลิกให้ดูน่าเกรงขาม รอยยิ้มละไม และดวงตาที่เหลือบมองท่าทียินดีของภรรยายังคงเปี่ยมไปด้วยแววของ ความร้นรมย์เอ็นดูและรักใคร่

หม่อมหลวงจันทรภานต์ นวรัตน์ ดูโดดเด่นสมใจประกายดาวผู้เป็น แม่ด้วยบุคลิกและหน้าที่เลิศล้ำเกินชายใด ผิวที่เนียนละเอียดเหมือนแม่ แต่ขาวเกือบเท่าพ่อยิ่งขับให้น้ำตาคมส้นนั้นน่านมอง รูปร่างที่ละม้ายผู้เป็น พ่อจนแทบไขก๊อพิพม์เดียวกันมายิ่งทำให้ประกายดาวเป็นปลื้ม มีเพียงดวงตา ที่สวຍแปลกของเธอนั่นที่เมื่อมาอยู่บนใบหน้าของลูกชายแล้วยิ่งทำให้ สาว ๆ ที่เห็นแทบจะเป็นลม เพียงรอยยิ้มที่ส่งมาให้ผู้เป็นมารดา ก็เพียงพอที่จะ ทำให้ทุกสายตาลอบมองอย่างอดไม่ได้

“ลูกใครหนอ พ่อแม่ข้างนั้น” วาจาเกินหญิงนั้นจะมาจากปากใคร ไปไม่ได้ นอกจากประกายดาว แขนที่อ้ากว้างกอดรับลูกชายที่แทบจะรัด ร่างแม่ให้จมไปกับตัว

“คิดถึงจังเลยครับคุณแม่”

“แม่ก็คิดถึงลูกจ้ะ” ประกายดาวถอนหายใจอย่างสุดเวอร์

...ใครจะมาหล่อ การศึกษาเลิศ รวยล้นฟ้าเท่าลูกของเธอไม่มีอีก แล้ว ไหนจะดีกรีจบปริญญาโทจากฮาวาร์ดตั้งแต่อายุเพียงยี่สิบสามปีนี่ อีกเล่า ข้างสมใจแม่นักลูกเอ๊ย ลูกรัก ลูกบังเกิดเกล้าของแม่...

ผู้เป็นลูกเฝ้าเข้ากอดหลวม ๆ กับพ่อที่ตบปาลูกเบา ๆ เพียงสองที ก่อนจะอมยิ้มยกลูกให้ภรรยาชื่นชมจนสมรัก สามคนพ่อแม่ลูกพากันเดิน ตามคนขับรถที่เ็นกระเป๋าใบใหญ่หลายใบไปยังรถเบนซ์คันงาม

“นี่ถ้าผมพรยังอยู่บ้านนี้คงนำหน้าตาไหล และคงชื่นใจที่ลูกกลับมา อยู่บ้านเราเมืองเราสักที” ประกายดาวเอ่ยถึงนมพรแม่นมเก่าแก่ของหม่อม- ราชวงศ์จันทรภานู นวรัตน์ ที่ได้ลาโลกไปอย่างสงบเมื่อหลายปีก่อนด้วย

โรคชรา ก่อนจะถามลูกถึงความต้องการที่จะแยกตัวไปอยู่คอนโดมิเนียม
รึมน้ำอย่างไม่ค่อยชอบใจนัก

“ว่าแต่จันทรภานต์จะไปอยู่คอนโดฯ จริง ๆ หรือลูก อยู่อย่างนั้นจะ
สะดวกสบายอะไร สู้ที่บ้านเราไม่ได้สักนิด”

“ผมอยู่คอนโดฯ จนชินแล้วครับคุณแม่ อีกอย่างอาจจะมีปาร์ตี้บ่อย ๆ
ผมเกรงว่าจะไปรบกวนท่านปู่กับหม่อมย่าที่วังนะครับ”

“แหม...แต่แม่ว่า...”

“ปล่อยลูกเถอะประกายดาว คนหนุ่ม ๆ ก็อย่างนี้ละอยากมีอิสระ
ยังเด็กสมัยนี้แล้วด้วย”

“ฮั่นแน่! หรือว่าลูกมีแฟนแล้ว เอ...หรือว่าจะเปลี่ยนสาว ๆ มาดวง
เป็นว่าเล่นเหมือนสมัยคุณพ่อยังหนุ่ม ๆ แม่รับได้นะถึงจะไม่ซ้ำหน้ากันก็
เถอะ” ประกายดาวกล่าวอย่างใจสปรืดสุด ๆ

“อ้าว...ไหงเป็นันั้นไปละ เล่นเผลอกันเองเสียแล้ว” คุณชายจันทรภูพาน
ลั่นพลางหัวเราะ

“ไม่ใช่หรอกครับ ผมแค่อยากอยู่คนเดียวสักพัก ไม่แนถ้าไม่สะดวก
จริง ๆ ก็อาจจะย้ายกลับไปอยู่ในวังก็ได้ครับคุณแม่”

“เอาเถอะ ๆ ยังไงเสียคอนโดฯ เก้าของแม่ก็ยังว่างอยู่ ดีเหมือนกัน
อยู่แถวนั้นก็ใกล้วัง ใกล้ตึกนวรรตน์ไปทำงานสะดวก แล้วว่าง ๆ แม่จะไป
นอนค้างด้วยก็แล้วกันนะ”

“ครับคุณแม่”

“พ่อด้วย แม่ไปไหนพ่อไปด้วย” คุณชายจันทรรีบเสนอตัวตามประสา
สามีคนดีที่ติดภรรยายิ่งกว่าสารเสพติดใด ๆ ในสามโลก

หม่อมหลวงจันทรภานต์อมยิ้มกับความรักที่พ่อและแม่มีให้แก่กัน
ที่นานวันก็ไม่รู้จักคำว่าจืดจาง สักวันหนึ่งเถอะ หากเขาพร้อมที่จะสละ

ชีวิตสดใสเมื่อไหร่ ผู้หญิงที่เขาจะแต่งงานด้วยจะต้องเป็นคนที่เขารักและรักเขา พอ ๆ กับที่พ่อกับแม่ของเขารักกัน ทว่าตอนนี้อายุเขาเพิ่งจะยี่สิบสามปี ดูจะน้อยเกินไปที่จะคิดไปไกลถึงเรื่องนั้น การงานต่างหากที่เป็นสิ่งที่เขาต้องการทำให้ประสบความสำเร็จพอ ๆ กับที่คุณชายจันทร์พ้อของเขาเคยทำมา

ตั้งแต่เล็กจนโตทั้งแม่และพ่อต่างก็ให้การสนับสนุนเขาในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการศึกษา ไม่เว้นแม้แต่ด้านกีฬาที่มารดาชื่นชอบ จึงไม่แปลกที่เขาจะชอบไปด้วย ตลอดชีวิตมานี้ไม่เคยเลยสักครั้งที่เขาจะไม่ได้ในสิ่งที่อยากได้ จวบจนบัดนี้แม้แต่การศึกษาก็สามารถจบได้ตามที่หวัง ขึ้นต่อไปก็คงเป็นความสำเร็จทางด้านหน้าที่การงานที่จะไขว่คว้ามาได้ไม่ยากเช่นกัน...

“พรุ่งนี้ญาติ ๆ นัดกันว่าจะมากินข้าวที่วัง ต้อนรับลูกด้วยใจจันทร์กานต์ เพราะฉะนั้นอีกสักสองสามวันค่อยย้ายไปอยู่คอนโดฯ นะลูก”

“ได้ครับ แต่ใครมาบ้างหรือครับคุณแม่”

“ก็มีพระญาติทางฝ่ายท่านปู่กับหม่อมย่านะ ครอบครัพลุงแดนดิน อ้อ...หม่อมหลวงจักรพัฒน์ก็มาด้วยนะ คงมาพร้อมภรรยาเขาละ ลูกคงจำได้ที่เคยไปพักกับลูกอยู่เกือบปี”

“อ้อ...” หม่อมหลวงจันทร์กานต์ตอบรับได้เท่านี้ก็เงียบไป

ทำไมเขาจะจำไม่ได้ในเมื่อ พิษญาหรือชาย่า ภรรยาของหม่อมหลวงจักรพัฒน์เคยมีที่ทำต่อเขามาก่อน พิษญาไปเรียนด้านเลขานุการที่อเมริกา และได้เจอกับเขาในงานประจำปีของสถานทูตไทยประจำประเทศสหรัฐอเมริกา ทว่าในตอนนั้นเขามุ่งมั่นกับการเรียนมากกว่าที่จะสนใจในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ จึงทำเป็นเฉยเสียตามบุคลิกที่นิ่งเงียบอยู่เป็นนิจจึงทำให้เห็นห่างกันไปมิได้สานต่อจนลึกซึ้งเท่าที่ควร

ฝ่ายนั้นจึงใช้ความสวยสดใสเป็นทางไปสู่ญาติผู้พี่ของเขาที่มีหน้าที่

เร็วกว่า บวกกับความคิดถึงบ้านของหม่อมหลวงจักรพัฒน์ที่เพิ่งเดินทางจากบ้านมาเรียนที่อเมริกา จึงทำให้ทั้งคู่กลายเป็นคู่ควงที่แน่นหนีสชนิดที่เขาต้องพูดตรง ๆ กับหม่อมหลวงจักรพัฒน์ถึงความไม่เหมาะสมในการแต่งกายน้อยชิ้นของพิชญาเมื่อครั้งที่หญิงสาวมาค้างอ้างแรมที่บ้านพักซึ่งสองหนุ่มอาศัยร่วมกัน โดยเดินร่อนไปทั่วส่วนกลางท่ามกลางอุณหภูมิล้นสบายที่เกิดจากฮีตเตอร์ภายในบ้าน

ทั้งที่ความจริงแล้วหม่อมหลวงจันทรภานต์และหม่อมหลวงจักรพัฒน์มีความสนิทชิดเชื้อกันในระดับหนึ่ง อีกทั้งตัวหม่อมหลวงจักรพัฒน์นั้นก็มีอุปนิสัยที่ค่อนข้างอ่อนโยน ใจเย็น น่าจะอยู่ร่วมกันได้ไม่ยาก หากเมื่อมีตัวแปรเป็นสาวสวยที่เоекซ์และแซ่กซ์เช่นนี้ ทั้งสองหนุ่มจึงตัดสินใจแยกกันอยู่ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่งกันทั้งสองฝ่าย

ข่าวการแต่งงานของทั้งคู่เมื่อปีกลายไม่ได้ทำให้เขาแปลกใจสักเท่าใด ทว่าข่าวการป่วยไข้ด้วยโรคหัวใจอย่างเฉียบพลันของหม่อมหลวงจักรพัฒน์ต่างหากที่ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเห็นใจญาติผู้พี่คนนี้ ความร้อนแรงเต็มไปด้วยไฟชีวิตอันโชติช่วงของพิชญาดูจะแตกต่างกันสุดขีดเกินไปเมื่อเทียบกับความเย็น สงบเยือก และอ่อนแอของหม่อมหลวงจักรพัฒน์ หากไม่เรียกว่าเป็นการแข่ง เขาก็อดคิดไม่ได้ว่าคู่นี้คงไปกันไม่ตลอดรอดฝั่งเป็นแน่

“จันทรภานต์รู้จักพิชญาไหมลูก”

“เคยคุยกันนิดหน่อยครับคุณแม่”

“ดีแล้วอย่ารู้จักมากเป็นดี ผู้หญิงคนนี้เหมือนน้ำมัน แ่จุดไฟหน่อยเดียวก็ติดพริบ ไม่รู้ว่าคุณจักรจะรั้งไว้ได้สักกี่น้ำกัน”

หม่อมหลวงจันทรภานต์ลอบยิ้ม แม่ของเขายังคงมีนิสัยเหมือนเดิมอย่างไม่มีผิดเพี้ยนไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี วาจาที่ไม่เคยลดเสียงให้ต้องครุ่นคิดทุกสิ่งล้วนตรงไปตรงมา และเขาเองก็คงได้นิสัยเช่นนี้มาจากแม่มิใช่น้อย

เช่นกันจึงเคยเตือนหม่อมหลวงจักรพัฒน์ไปบ้าง ทว่าฝ่ายนั้นกำลังเป็นโคถึกที่ศึกคะนองต่อไฟหวามแม้พูดตรงแค่ไหนก็ไม่เคยสนใจฟัง

“อ้อ แล้วก็ต้องเตรียมหูไว้ฟังหม่อมยาร้องเพลงในกระท่อมคารา-
โอะเกะด้วยนะลูก คงดีกว่าแต่ก่อนที่ท่านร้องแต่เพลงลูกทุ่ง ไม่กี่วันมานี้แม่
แอบได้ยินท่านหัดร้องเพลงฝรั่งกับเพลงป๊อปของวัยรุ่นด้วยนะ ป้ามิลินทร์
กับป้าจิตสุภางค์ก็คงมาช่วยเป็นลูกคู่ด้วย สุนัขเขาล่ะวันนี้นะได้มาปล่อยแก่”
สิ้นเสียงบอกกล่าวของประกายดาวทั้งพ่อทั้งลูกต่างก็หัวเราะกันลั่นรถ

มิลินทร์ยังคงไม่มีลูกกับนายแพทย์กิจจาผู้เป็นสามี ทั้งสองจึงปลง
แล้วว่าชาตินี้คงไม่มีลูกมากวนตัวอย่างแน่นอน ซึ่งทั้งคู่ก็พอใจที่จะเป็นเช่นนี้
จึงมิได้ชวนชายที่จะสร้างลูกด้วยกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์แต่อย่างใด
ส่วนจิตสุภางค์นั้นมีลูกชายหญิงอย่างละคน และมีอายุห่างกับหม่อมหลวง
จันทร์กานต์เพียงไม่กี่ปีและยังเรียนในระดับอุดมศึกษาด้วยกันทั้งคู่

ด้านนายฟ้าลูกสาวของแดนดินกับนาวลัย ก็แต่งงานไปเมื่อสองปี
ที่แล้วกับนักธุรกิจหนุ่มอนาคตไกล คอยเป็นแม่บ้านดูแลสามีดูแลบ้านเมื่อ
ว่างก็มาเยี่ยมพ่อแม่และน้ำข้างตามโอกาสไม่เคยห่างหาย

งานเลี้ยงต้อนรับหรือจะพูดให้ถูกว่าเป็นการรวมญาติสนิทมิตรสหาย
ที่จัดอย่างเป็นกันเองเกิดขึ้นแทบจะทันทีที่หม่อมหลวงจันทร์กานต์ปรับ
ตัวจากอาการผิดเวลาของการเดินทางข้ามทวีปได้ เหล่าบรรดาของเพื่อน
ของประกายดาวยังคงสร้างสีสันให้กับงานเลี้ยงได้ทุกครั้ง ครอบครัวของ
แดนดินก็มากันพร้อมหน้าพร้อมตา ภรรยา ลูกสาวกับลูกชาย พระญาติ
ฝ่ายตระกูลนรวิทนที่มีอยู่น้อยนิดก็มาเพียงคุณหญิงนิ่มและพงศ์จันทร์ที่
คงคู่มากันสองคนเพราะลูกสาวทั้งสองคนต่างเรียนอยู่ที่ต่างประเทศ
และมีหนุ่มสาวอีกคู่คือหม่อมหลวงจักรพัฒน์และพิชญาเท่านั้น เมื่อรวมกับ

หม่อมเจ้าสุริยະวรรตและหม่อมสุริย์แล้วก็แค่สืบทอดท่านนั้น

ท่าที่เดินตัวติดกันแจของพิชญาที่มีต่อหม่อมหลวงจักรพัฒน์พร้อม
กิจาวางหน้าหนึ่งของหญิงสาว ทำให้มีลึนทรีถึงกับเลิกคิ้วให้แก่เพื่อนสนิท
เมื่อสบโอกาสจึงลอบถามเบา ๆ

“ยายเด็กนั้นเป็นอะไร ราชินิกุลฝ่ายไหนนั่งคอแข็งเหมือนคนนอน
คอตกหมอน”

“ลูกสาวนักธุรกิจค้าข้าวล่ะ อย่าไปสนใจเลยเถ แตรียมตัวสนุกกัน
ดีกว่า” ประกายดาวตอบบอดอย่างขอไปทีก่อนจะทำหน้าเจ้าเล่ห์กับการเต
รียม การในกระท่อมคาราโอเกะ

“โอ๊ย ไข่เด็ก ๆ เขาสนุกกันไปเถอะ ฉันว่าแกกับยายจิตแล้วก็ฉันไป
นั่งคุยกันดีกว่า ส่วนพวกหนูม ๆ ปล่อยให้คุยเรื่องงานกันที่โต๊ะนี้แหละ”

“ไม่ได้ หม่อมแม่กำชับนักหนาว่าให้ไปรอกันในกระท่อมคาราโอเกะ
ที่เพิ่งปรับปรุงใหม่ก็ ขาวว่ามีเพลงใหม่มาเพียบ ขาดแกสองคนไปท่านก็
ขาดลูกคู่ปะไร”

“แหม...เราก็แก่ ๆ กันแล้วนะ” เสียงอ้อมแอ้มนั้นค่อยขึ้นแม่ในความ
เป็นจริงแล้วทั้งมีลึนทรีและจิตสุภาวศัก็ยังคงแข็งแรงกระฉับกระเฉงตาม
ประสาคนที่ถูกประกายดาวกับหม่อมสุริย์ลากให้ไปออกกำลังกายด้วยกัน
บ่อยครั้ง หม่อมสุริย์แม่อายุแปดสิบปีแล้วแต่ก็ยังแข็งแรงเหมือนคนอายุ
หกสิบต้น ๆ ส่วนหม่อมเจ้าสุริยະวรรตก็ไม่ต่างจากหม่อมท่านนัก แม้จะ
หยุดการออกกำลังกายไปหลายปีแล้วแต่ก็ยังมีการออกกำลังเล็ก ๆ
น้อย ๆ อยู่ในวังเกือบทุกวัน ทั้งคู่ดูแลตัวเองอย่างดีอีกทั้งวิวัฒนาการทาง
การแพทย์ที่พัฒนาไปอย่างสูงทำให้มีเพียงโรคความดันที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ตาม
ประสาคนอายุเยอะเท่านั้น

“อย่าเลย ฉันได้ยินมาว่าช่วงที่ฉันไปเยี่ยมลูกที่อเมริกากับคุณชาย-

จันทร์ พวกแถมรวมตัวกันไปปาร์ตี้ที่คาราโอเกะบนห้างฯ ไม่ใช่เธอ ยายจิดยังส่งคลิปรามาให้ฉันดูถึงอเมริกาเลยนะยะ”

“แหม...ก็นาน ๆ ที่”

“นี่ก็นาน ๆ ที่ ลูกฉันเพิ่งกลับมาอะ น้า...อย่าทำให้คนแก่กว่าเสีย น้ำใจสิ ยิ่งหอมแม่ท่านอายุปาเข้าไปแปดสิบ...ยังใจสู้ นี่พวกแก่แค่ห้าสิบปลาย ๆ อย่างกระนั้นเลย ไปกันเถอะ” อาการอิดออดพอเป็นพิธีแทบจะหายวับไปทันทีเมื่อพบกับห้องบุญมอลงการที่ปรับปรุงใหม่ตามความต้องการของหม่อมเจ้าของวัง

ภายนอกที่เห็นแม้เป็นเพียงกระท่อมไม้สนสวีเดนที่ได้รับใบประกันว่ากันปลวกได้ถึง 25 ปี แต่ภายในกลับมีสภาพคล้ายเฮค โดยมีสาวใช้ชาววังรุ่นใหม่กลายร่างเป็นบาร์เทนดี และสาวเสิร์ฟคอยทยอยนำอาหารที่ย่อยง่ายมาเสิร์ฟให้ฝั่งของผู้สูงวัยซึ่งแยกส่วนกันนั่งกับพวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ

พิชญาเย็นเบ้หน้าเกาะแขนสามีพลางดูดสามีให้ออกห่างจากกลุ่มคนเหล่านั้น

“ชาอย่าไม่นึกเลยนะคะว่าญาติของคุณจักรจะคบหากับคนพวกนี้”

“คนพวกนี้ คนไหนหรือชาอย่า”

“แหม...ก็ยายแก่สองคนนั่น แล้วคนที่คุณน้ำประกายดาวแนะนำว่าเป็นพี่ชายพี่สะใภ้กับหลานสาวหลานเขยอะไรนั่นก็ดูเล็กเล็กไม่รู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่ พุดจาเล่นหัวไปทั่วไม่เห็นจะเป็นผู้ดีสักนิด นี่สินะคะที่คุณแม่ของคุณบอกว่าเป็นลูกหลานเจ๊กชายข้าวขาหมู” คนที่เป็นลูกหลานเจ๊กชายข้าวสารข้าวเปลือกกล่าววาจาได้ไม่เหมาะกับปากสวย ๆ ของตนจนคนเป็นสามีถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คนที่คุณว่าเป็นลูกหลานเจ๊กชายข้าวขาหมูนะ เขาเป็นหลานหม่อม-

หลวงดวงดาว อาทิตยาพรสายตรง แล้วคนทั้งสองคนที่ว่าคนหนึ่งก็เป็นบรรณาธิการบริหารระดับสูงของหนังสือชั้นนำของประเทศกับภรรยาอธิบดี กรมตำรวจเชียวนะ ให้เกียรติเขาหน่อย”

“อะไรกัน นี่คุณจักรว่าซาอย่าหรือคะ” คนที่คิดว่าตัวเองสวยเริ่มเหงื่อ

“ผมไม่ได้ว่า แค่อธิบายให้ฟัง ปีกว่า ๆ มานี้คุณก็เห็นว่าคุณนำประกายดาวไปงานเลี้ยงงานกุศลที่ไหนสวมเครื่องเพชรไม่เคยซ้ำกัน”

“โห! ก็เครื่องเพชรของตระกูลนวรรตน์นะสิคะ”

“ใช่ที่ไหนกัน เครื่องเพชรตระกูลนวรรตน์ ถูกแบ่งให้ลูก ๆ หลาน ๆ จึงได้มาคนละไม่เท่าไรหรอก ผู้ของตระกูลอาทิตยาพรไม่ได้เพราะมีลูกโตนกันมาตลอด แต่ละท่านก็มีหน้ามีตา หน้าที่การงานก็สูง ข้าวของไม่เคยตกงานชิ้นชิ้นไปไหน แล้วได้ข่าวว่า คุณนำแดนดินพี่ชายของคุณนำประกายดาวยกเครื่องเพชรของตระกูลให้น้องสาวทั้งหมดเลยด้วยซ้ำ ท่านตาสุริยวรรตอาจะจะมีเงินเป็นพันล้าน แต่คุณนำประกายดาวมีเครื่องเพชรที่ประเมินค่าแทบไม่ได้ แถมได้ข่าวว่าทรัพย์สินเงินทองก่อนสมรสของท่านก็มีไม่ใช่น้อยเลยด้วย”

“ก็ท่านปู่กับคุณตาของคุณจักรไม่มีหวัหวัการค้าเลยนี่คะ ทำแต่ราชการไม่รู้จักต่อเงินต่อทอง” ยิ่งฟังก็ยิ่งทำให้พิชญาขัดเคืองใจ

“พิชญา!” น้ำเสียงเข้มครึ้มของสามีทำให้เธอรู้ว่าเธอพลั้งปากล่วงเกินบรรพบุรุษของหม่อมหลวงหนุ่มเข้าให้แล้ว จึงรีบทำหน้าสลดน้ำตาคลอเบ้า ไฉ่เรียวนิ้วบนแขนของชายหนุ่มอย่างสำนึกผิด

“ซาอย่าขอโทษคะ แคว้สีกว่ามันไม่ยุติธรรมเลย เป็นไปได้ไหมคะว่าท่านปู่ทวดของคุณจักรลำเอียงให้มรดกทางนี้มากกว่าทั้ง ๆ ที่ท่านยายของคุณเป็นพระธิดาองค์โตแท้ ๆ”

“อย่าพูดเหลวไหลไป คุณก็รู้ว่าท่านปู่กับคุณตาของผมเป็นข้าราชการ

การที่ไม่เคยมีนอกมีใน บางครั้งก็ควักเนื้อพระองค์เองด้วยซ้ำ ท่านดาสุริยะ-
วรรตเองนอกจากจะประทานเงินให้มากโขก็ยังคอยช่วยเหลือพระภคินีของ
ท่านอยู่เสมอ อยู่ๆพูดแบบนี้ให้ผมได้ยินอีก ผมไม่ชอบ” ใบหน้าที่ซีดลงของ
หม่อมหลวงจักรพัฒน์พร้อมกิริยาที่ยกมือขึ้นมานวดที่อกอย่างอึดอัดทำให้
เธอไม่กล้าพูดอย่างใจคิดอีกต่อไป

“คะ” พิษณุรับคำเสียงอ่อย และได้แต่เก็บความขัดเคืองอย่างที่สุด
ไว้ในใจกลางให้เสียदनัก

ก่อนหน้าที่หญิงสาวจะรู้จักคนในตระกูลนี้อย่างถึถ้วนเธอก็เคยเล็ง
หม่อมหลวงจันทรกานต์ไว้ เสียแต่ว่าฝ่ายนั้นนั่งเฉยจนเป็นชาเย็น ต่างกับ
หม่อมหลวงจักรพัฒน์โดยสิ้นเชิงที่จุดติดไฟสวาทได้อย่างง่ายดาย ด้วย
ความที่เห็นว่ามีเชื้อมีสายราชสกุลนรรัตน์ที่ได้ยินมาว่าร่ำรวยมหาศาล
เหมือนกัน เธอจึงนึกว่าตัวเองจะเลิศหรูกว่าพี่ ๆ น้อง ๆ ของเธอที่ได้แต่งงาน
ไปกับนักธุรกิจธรรมดาไร้เชื้อสาย ที่ไหนได้เมื่อได้มารู้ความจริงทุกอย่าง
ก็สายไปเสียแล้ว ผู้ที่เธอแต่งงานด้วยนั้นนอกจากมีเลือดสีน้ำเงินเข้มข้น
กว่าหม่อมหลวงจันทรกานต์แล้ว คุณสมบัติอื่น ๆ กลับสู้ไม่ได้เลยทีเดียว

“คุณจักรไม่ค่อยสบายถ้าอย่างนั้นวันนี้เรารีบกลับกันดีไหมคะ”
ได้โอกาสที่ใจไม่ยอกรับรู้และเสียदनามากไปกว่านี้หญิงสาวจึงรีบเอ่ย
ปากชวนสามีกลับโดยทำทีว่เพราะเป็นห่วงในสุขภาพของสามี ฝ่ายนั้นก็
หายใจยาว ๆ พร้อมพยักหน้าซ้ำ ๆ ไม่ช้าทั้งสองก็เดินทางออกจากวังนรรัตน์
ไป

ประกายดาวมองลูกชาย หลานอา และหลานเขยอย่างเอ็นดูเมื่อ
ทั้งสามช่วยกันเป็นทางเครื่องพลางหัวเราะลั่นกับความซาไร้ชอบเขตไม่
ยอมขีดคั่นอายุของมิลินทรและจิตสุภาวงศ์ คุณหญิงนิ่มพลอยออกเสียงให้

จังหวะอย่างไม่รู้เบื่อ ส่วนพงศ์จันทร์นั้นขอตัวกลับไปสละงานงานตั้งแต่เพิ่งกินข้าวกันเสร็จ

มือของประกายดาวกดขัดเตอร์พร้อมขยับกลิ้งที่อยู่บนขาตั้งกลิ้งไปด้วยเมื่อต้องการเปลี่ยนมุมมองภาพ แม้จะอายุมากจนสายตาเริ่มยาวแต่คอนแทคเลนส์ชนิดพิเศษที่ประกายดาวใส่ในเวลาทำงานอดิเรกที่ตนชื่นชอบก็ทำให้ทุกอย่างราบรื่นไร้อุปสรรค

หลังแต่งงานมาเกือบสิบปีเธอก็ยอมเลิกทำงานที่ต้องตระเวนไปทั่วภูมิภาคพร้อมกับทำตัวเป็นภรรยาที่ดีในการออกงานต่าง ๆ รวมไปถึงเน้นทางด้านกีฬาที่ชื่นชอบไปพร้อม ๆ กัน ถ้าหากมีงานเลี้ยงส่วนตัวหรือมีโอกาสได้ไปท่องเที่ยวกับสามี วิทยุญาณช่างภาพมืออาชีพก็จะกลับมาเข้ามาสิงเสียทุกทีไป ชีวิตที่เพียบพร้อมเช่นนี้คงหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ประกายดาวอมยิ้มอย่างสบายใจ ยิ่งมองเห็นลูกชายที่ต่อไปนี้จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันมากขึ้นก็ยิ่งมีความสุข

หลังจากที่หม่อมสุรีย์ได้ไปซ้อมเรียนร้องเพลงมา ทำให้เสียงที่ร้องออกมาไม่สิ้นเครือไปตามอายุด้วย กำลังร้องเพลงสมัยใหม่เพื่อเอาใจหลาน ๆ ดังไปพร้อม ๆ กับเสียงร้องประสานของหลาย ๆ คนที่รวมอายุทั้งกระโจมแล้วหย่อนกว่าพันปีไปไม่มากนัก นี่ถ้ามีหลานเล็ก ๆ มาคอยวิ่งเล่นเจียวจ้าวคงจะดี...ผู้หญิงที่จะกุมหัวใจของลูกชายเธอจะเป็นใครกันนะ

เมื่อเพื่อนทั้งสองของประกายดาวมานั่งพักเหนื่อยและเสียงเพลงก็ได้เงียบลงไปชั่วคราว หญิงม่นั่นกวาดแผนจึงรีบเอ่ยปากพูดความในใจ

“ตระกูลลูกโทนมาผสมกับตระกูลลูกน้อย เลยกลายเป็นครอบครัวประชากรอัศจรรย์ ๆ เลยพวกเราเนี่ย นี่ถ้าจันทร์กานต์แต่งงาน แม่ขอหลานสักสามสี่คนนะลูกนะ...ลูกสะใภ้ก็ขอฉลาด ๆ หน่อย ถ้าได้สวย ๆ

ละจะเลิสมาก หรือไม่สวຍเท่าไรวกัไม่เป็นไรเพราะลูกแม่หล่อเหลือจะกิน อยู่แล้ว”

หม่อมหลวงจันทรภานต์ได้แต่หัวเราะ ไม่ยอมรับปากมารดา ได้แต่ ยิ้มเฉยเสีย คิดเพียงว่าตั้งแต่เล็กจนโตแม่ของเขาเป็นแม่ที่ไม่เหมือนใคร และไม่มีใครเหมือนจริง ๆ

“ประกายดาว ลูกเพิ่งจะยี่สิบสามเองนะจ๊ะ” คุณชายจันทรผู้เฒ่า ยิ้มพูดเสียงกักหัวเราะ

เมื่อเห็นว่าประกายดาวเริ่มการกะเกณฑ์แผนการชีวิตอีกระลอก หากคราวนี้เป็นแผนการของลูกชายคนเดียวเสียด้วย ทำเอาเพื่อนสนิท สองคนกับพี่ชายถึงกับส่ายหน้า แต่คนสูงวัยสองคนกลับร้องสนับสนุนเพราะ อยากอุ้มลูกของหลานก่อนตายเช่นกัน นาวาวัลย์ก็มหน้าหัวเราะตาก็เหลือบ มองสามีของตน

“ไอ้เนี่ย ตั้งแต่ตัวเองยันลูกยันหลาน จะเจ้าวางแผนไปถึงไหนวะ” แดนดินที่กลายเป็นนักธุรกิจเพาะพันธุ์กล้วยไม้หายากชื่อดังจนประสบ ความสำเร็จอย่างสูง กล่าวอุทานด้วยน้ำเสียงหมั่นไส้สุดชีวิต

“อย่างน้อยก็ต้องเป็นลูกสาวพี่แดนไซ้ใหม่ที่จะต้องมีหลานให้พวก เราก่อน แต่งงานตั้งสองสามปีแล้วยังไม่มีวีแววบ้างเลยหรือจ๊ะ” มิลินทร์ ดักคอพี่ชายของเพื่อนก่อนจะหันไปถามยายฟ้าอย่างเอ็นดู ฝ่ายนั้นได้แต่ ก้มหน้าอายจนสามีนั่งทะเล้นรีบตอบแทนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“กำลังพยายามอยู่ครับ!”

สิ้นเสียงหัวเราะดินแดนมิดิสัญญีที่มีคนไม่เจียมบอดีมากกว่าครึ่ง ก็เริ่มบรรเลงขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่ไม่ยอมเหน็ดเหนื่อยกับกิจกรรมอัน เป็นที่รัก พร้อมด้วยคู่หูที่ต่างก็มีอายุอานามมิใช่น้อย ๆ ก็พากันปล่อยพล้ง กันอย่างสุดเหวี่ยง ยาดม ยาลม ยาหม่องที่บิรารตระเตรียมไว้หน้ากระพอม

พร้อมถึงออกซิเจนที่นายแพทย์กิจจาบอกให้มิลินทร์ชนใส่รถมาด้วยก็วางไว้เคียงใกล้เพื่อความปลอดภัยหากจะเกิดเหตุอันไม่พึงประสงค์จากความหุนหันพลันแล่น

2

หม่อมราชวงศ์จันทราภาณุวาดชนเพื่อทอดกรรยาตามความเคยชิน
ทั้งที่ยังหลับตาอยู่ หากพบเพียงความว่างเปล่า เมื่อลืมตาขึ้นมองหาจึง
พบว่าประกายดาวกำลังยืนมองดวงจันทร์บนฟ้าที่ทอแสงนวลโย

“อ้าว...ยังไม่นอนอีกหรือจ๊ะ”

“นอนไปจับหนึ่งแล้วค่ะ แต่พอตื่นมาเข้าห้องน้ำ ก็นอนไม่หลับเลย
มายืนดูดวงจันทร์นี่ล่ะค่ะ”

ร่างสูงใหญ่เดินมาโอบกอดร่างกรรยาสุดที่รักไว้แนบอก จมูกที่ฝัง
ที่เรือนผมและขมับแสดงถึงความรักที่ไม่เสื่อมคลายมีแต่จะเพิ่มพูนผูกพันไป
ตามกาลเวลา

“ตื่นตื่นที่ลูกกลับมาบ้านยังไม่หายอีกหรือ”

“ดาวกำลังสงสัยอยู่ค่ะ ว่าลูกสะใ้เราจะเป็นคนยังงี้”

“นึกว่าคิดเรื่องอะไร...ผมเชื่อในตัวของคุณชายเรานะ ว่าจะต้องตา
แหลมไม่แพ้ผม” คุณชายจันทร์พูดพร้อมกับหัวเราะน้อย ๆ ก่อนจะกระชับ
ร่างคนในอ้อมแขนอย่างรักใคร่

“แหม...คุณชายก็พูดไป แก่ ๆ กันอย่างนี้แล้วนะค่ะ” คนสวยไม่
ยอมสร้างอ้อมอ้อมอย่างปลาบปลื้มแต่ปากก็ใส่จรีตบท้ายเบี่ยงเป็นผงชูรสให้

ชีวิตรักชนิดที่ไม่อายฟ้าดินไม่แคร์อายุ

“ผมรู้สึกกังวลอยู่นิดหน่อยนะ ปานนี้แล้วไม่เห็นลูกเรามีข่าวเรื่อง ผู้หญิงเลยตั้งแต่แตกเนื้อหนุ่มจนถึงตอนนี้”

“คุณชายหมายความว่ายังไงคะ” ประกายดาวหมุนตัวหันมาทำตาโต ใส่สามีด้วยความตกใจ

“ไม่มีอะไรหรอก ผมอาจจะกังวลไปเองก็ได้”

“ไม่นะ ต่อให้ดาวรักษะโลกยังไง ดาวก็อยากให้ลูกเพิ่มประชากรให้กับโลกนะคะ”

“รักษะโลก เกี่ยวอะไรกับการเพิ่มประชากรของลูกเรา” แม้จะได้ใช้ชีวิตด้วยกันมาสี่สิบกว่าปี แต่บางครั้งเขาก็ตามเธอไม่ทันจริง ๆ

“ก็ประชากรเยอะจะทำให้โลกร้อนขึ้นนี่คะ ถ้าลูกเบี่ยงเบน โอ๊ย! ดาวไม่อยากจะคิด”

คุณชายจันทร์ทำตาปริบ ๆ มองภรรยา ก่อนจะดึงร่างที่เจ้าเนื้อขึ้นเล็กน้อยมากอดแน่นพร้อมกับยิ้มกว้าง

“คิดว่าอยู่เมืองไทยอีกไม่กี่เดือน ชาวสังคมคงดีข่าวลูกเรากับสาว ๆ บ้างล่ะนะ คุณก็อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้เลย จำไม่ได้หรือตอนที่ลูกเพิ่งเกิด คุณบอกว่าจะให้ลูกเลือกเพศเองยังล่ะ”

“แหม...พูดกับทำมันเหมือนกันเสียที่ไหนล่ะคะ คุณชายนะคุณชาย ดาวต้องนอนไม่หลับทั้งคืนเน่ ๆ เลย”

“ก็ดี จะได้นอนไม่หลับด้วยกัน...” สายตาที่มีความหมายนั้นทำให้ประกายดาวแทบลืมนึกถึงความกังวลที่แผ้วพานมาชั่ววูบ เสนหาที่ไม่เคยชัดเจนสร้างสุขทุกคืนวันจนไม่คิดว่าจะสนใจได้ถึงเพียงนี้ทำให้ประกายดาวหลับลงได้ไม่ช้า

ดาริกาเงยหน้ามองดวงจันทร์เต็มดวงยามค่ำคืนราวกับจะขอพลัง
แค่คิดว่าพรุ่งนี้จะต้องกลับไปสู่เมืองกรุงเพื่อทำงานก็รู้สึกเหนื่อยหน่าย
อย่างบอกไม่ถูก ชีวิตทุกวันนี้เหมือนเครื่องจักรที่อยู่ไปวัน ๆ ไม่มีเรื่องอะไร
ที่น่าตื่นเต้น มีเพียงเรื่องเดิม ๆ ที่ต้องคอยรองรับอารมณ์ของลูกค้า วังหา
สิ่งของที่เขากำลังต้องการ จัดเตรียมทุกอย่างให้พร้อมก่อนงานเริ่ม และยังคง
ประสานงานในระหว่างที่งานกำลังดำเนินไป และที่สำคัญสุด ๆ คือต้อง
สิ้นเปลืองค่าเครื่องสำอางเครื่องแต่งกายเครื่องประดับเป็นเงินมิใช่น้อย
ซึ่งมัน...เปลืองฉบับ!

หากแต่เมื่อนึกดูอีกที การที่พบเจอผู้คนมากหน้าหลายตาก็คงพอจะ
ทำให้หายเบื่อลงได้บ้าง ใครจะไปรู้ว่าหากเธอทำงานนั่งโต๊ะอาจจะเป็น
อะไรที่น่าเบื่อจนแทบจะอึดกว่านี้ก็ได้ ตั้งแต่เรียนจบบริหารธุรกิจมาเธอ
ก็รู้ว่าสิ่งที่เรียนไม่ใช่สิ่งที่เธอชื่นชอบเอาเสียเลย แต่ตอนนี้เธอก็ยังค้นหา
ไม่เจอว่าสิ่งที่เธอชื่นชอบที่แท้จริงคืออะไร งานใดที่จะทำให้เธอมีความสุข
ทำได้โดยไม่รู้เบื่อ และเป็นตัวตนของเธอจริง ๆ ที่สำคัญต้องทำเงินให้
มากพอเสียด้วย

ดาริกาล้มตัวลงนอนบนเตียงไม้เตี้ย ๆ ในห้องเล็ก ๆ ที่ตาทศเป็น
คนกันฝาเองกับมือเหมือน ๆ กับห้องนอนของแม่ ส่วนตัวตาทศเองนั้นกลับ
กางมุ้งนอนอยู่นอกซาน และแน่นอนว่าเฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ทำ
จากไม้ฝาโลงที่ผ่านการใช้งานมาแล้วทั้งสิ้น รุ่งเช้าคงเป็นอีกวันที่ชีวิตต้อง
กลับไปดิ้นรนในเมืองกรุงใหม่โดยมีจุดหมายคือความสุขสบายของคนใน
ครอบครัว

ฟ้าสางจนมองเห็นแสงแดดส่องรำไรลอดผ่านช่องว่างระหว่างฝา
กับเพดาน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ดาริกาตื่นหากไม่มีเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นมา

ทันทีที่หรีตามองชื่อคนที่โทร. เข้ามาก็ต้องตาสว่าง ‘ผู้มีพระคุณ’ ปากอ้ม
จึงมาพลาถกดรับ

“ว่าไงตาน”

“ดาวช่วยอะไรฉันหน่อยสิ”

“เอาสิ ให้ทำอะไรละ” สำหรับเพื่อนคนนี้ต่อให้ขึ้นเขาลงห้วยเธอก็
พร้อมทำให้

“ช่วยมาอยู่ที่คอนโดฯ ของฉันสักสามเดือนสิ ฉันจะไปดูงานที่เยอรมัน
นะ ไม่อยากให้อ้างว้างอีกอย่างอาจจะมีคนส่งของมาที่คอนโดฯ เลยอยาก
ให้แก็เป็นธุระให้ฉันหน่อย” พุดตานเพื่อนสนิทคนแรกและคนเดียวของ
ดาริกาพุดพลาถกจรายการที่มองเห็นจากหน้าจอโน้ตบุ๊กเครื่องย่อม

“แหม...แม่นักธุรกิจใหญ่ ไปเยอรมันทำไมตั้งสามเดือนนะ”

“ก็เครื่องหนึ่งไ้ ฉันจะต้องเอาแบรนด์นี้เข้ามาตีตลาดในไทยให้ได้
แล้วก็เรื่องมากสักหน่อยใครอยากทำธุรกิจด้วยก็ต้องไปเรียนกับเขาตั้ง
หนึ่งเดือน”

“อ้าว...แล้วอีกสองเดือนไปทำด้วยอะไรละ”

“ฉันจะต้องลองไปเป็นพนักงานขายหนึ่งเดือน ส่วนอีกเดือนก็ทัวร์
ยุโรปแบบถึงลูกถึงคนไ้ละ”

“โอเค ไม่ใช่ปัญหา แล้วจะให้ไปเฝ้าคอนโดฯ แกเมื่อไหร่ละ”

“พรงี้ไ้เลย ประเดี๋ยไ้ฉันจะไ้ปรับ เพราะมะรืนนี้ฉันต้องไปแล้ว
วะ ทางนั้นบอกว่าคอร์สที่ไ้จะเรียนมีครบแล้วจะไ้เริ่มสัปดาห์หน้าเลย
ต้องไปเตรียมที่อยูที่กินก่อนไ้ฉันต้องไปเฝ้ารอนตามโรงแรม แกไ้มีปัญห
อะไรไ้ไหม”

“ปัญหาไ้มี มีแต่ตันทา” ดาริกาพุดเล่นพลาถกหัวเราะไ้กับเพื่อน
ที่ร้องว้ายเสียงดังอย่างถูกใจ

“ดีแล้ว แกกลับถึงหอก็เก็บเสื้อผ้าของใช้ส่วนตัวรวบไว้เลยนะ แต่ไม่ต้องเอาเสื้อผ้ามายะอะแค่นั้นในกีพอ แกกับฉันตัวเท่า ๆ กันเสื้อผ้ามียอกจะหลายตัวแกเอาไปใช้ได้เลย”

“ตามนั้น”

“โอเค แล้วเจอกัน” ดาริกาหัวเราะพลางส่ายหน้ากับการตัดสินใจที่ฉับไวของเพื่อน โดยไม่ได้ดูตัวเองเลยว่าใจง่ายพอกัน

พูดตามเป็นเพื่อนที่เธอได้รู้จักตอนไปเรียนที่มหาวิทยาลัยปิดแห่งหนึ่ง มองจากภายนอกแทบจะไม่รู้เลยว่าเพื่อนของเธอคนนี้เป็นคนมีฐานะ ด้วยความที่ไม่ชอบตกแต่งเครื่องประดับและมักแต่งกายด้วยชุดนักศึกษาแทบทุกครั้งที่มาเรียน ครั้งแรกที่พบกันนั้นพูดตามเดินหาห้องเรียนเหมือนกับเธอ สุดท้ายกลายเป็นว่าเดินตาม ๆ กันมา แล้วพูดตามก็เป็นฝ่ายส่งยิ้มกว้างชวนคุยก่อน

แรกเริ่มนั้นดาริกาไม่ได้เปิดเผยตัวเองมากนักหากเมื่อต้องเรียนวิชาเดียวกันหลายวิชาจึงทำให้สนิทกันขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง การกินง่ายอยู่ง่ายไม่เรื่องมากทำให้คนทั้งคู่กลายเป็นคู่ป่าทองโกกันได้ไม่ยาก

หากเมื่อเห็นดาริการับร้อนออกจากมหาวิทยาลัยและบางครั้งก็มาสายจนถึงไม่มาเข้าห้องเรียน พูดตามจึงเริ่มต้นซักถาม และเมื่อล่วงรู้ถึงความจำเป็นของดาริกาที่ต้องไปทำงานเป็นพนักงานขายในห้างสรรพสินค้า พูดตามจึงยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือด้วยการให้ไปทำงานพิเศษเป็นพนักงานขายที่ร้านของครอบครัวเธอที่จะสามารถโยกเวลาได้อย่างสะดวก

แรกเริ่มนั้นพูดตามเสนอจะให้เงินฟรี ๆ เสียด้วยซ้ำ ทว่าดาริกาไม่ยินยอม แล้วยังโกรธจนไม่ยอมพูดกับเธอไปหลายวันต่อเมื่อเธอจ้อและเสนองานให้จึงได้ยินยอมพร้อมใจ

ครอบครัวของพุดตานค้าขายเครื่องหนังทั้งแบบธรรมดาและแบบแบรนดเนม เป็นร้านที่มีชื่อเสียงพอสมควรและมีหลายสาขาทั้งในห้างสรรพสินค้าและศูนย์การค้าอื่น ๆ การใช้กำลังภายในเล็ก ๆ ของลูกสาวคนสุดท้ายของครอบครัวก็ไม่ได้เป็นปัญหาแต่อย่างใด ทั้งพ่อและแม่ของพุดตานรวมไปถึงพี่ ๆ ก็รับรู้และเอ็นดูดาริกาที่เป็นเพื่อนสนิทของพุดตานอย่างไม่รังเกียจรังอน ออกจะชื่นชมในการใช้ชีวิตของดาริกาเสียด้วยซ้ำ

และพุดตานเองที่เป็นเพื่อนคนแรกที่มาเยือนบ้านไม้ฝาโลงแห่งนี้ มีหน้าที่ยังนอนค้างอ้างแรมเป็นหลายครั้ง

‘แรก ๆ ฉันก็สยิว มานอนท่ามกลางฝาโลงพวกนี้ แต่ตอนนี้ไม่แล้วละ ไม่เห็นจะมีอะไร’ พุดตานเคยสารภาพกับดาริกาเมื่อเวลาได้ผ่านไประยะหนึ่ง

‘อย่างแก น่าจะไปเรียนพวกมหาวิทยาลัยเอกชนมากกว่านะ ทำไมมาเรียนมหาวิทยาลัยรัฐอย่างนี้ล่ะ’ ดาริกาเคยสอบถามเพื่อนด้วยความสงสัย เพราะรู้ว่าด้วยฐานะของพุดตานจะไปเรียนต่อต่างประเทศเลยก็ย่อมได้

‘ไม่เอาละ ฉันขี้เกียจแต่งตัวแข่ง ดูหนังหน้าฉันสิ ผิวซีด หน้ากลม ตาซีด หาความเจริญตาเจริญใจไม่ได้จะไปสู้คุณหนูพวกนั้นได้ยังไง อีกอย่างฉันชอบบรรยากาศแบบนี้มากกว่าสบายใจดี ปากกับแม็กไม่เห็นจะว่าอะไรนี่ สงสัยว่าจะเป็นพรหมลิขิตมั้ง ฉันเลยได้รู้จักแกไง ไม่ใช่ว่าใคร ๆ จะเข้าใจคนอย่างพวกเราทุกคนหรอกนะ’ จากที่เปิดยิ้มกว้างเมื่อได้ยินเพื่อนพูดถึงพรหมลิขิตกลายเป็นน่าฉงนเต็มขั้น

‘แปลว่าอะไรวะ’

‘ก็คนสวยไม่มาก ปากดี ลุย ถึก เกือบไม่สนใจใคร ง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่เรื่องมากไงล่ะ’

‘ชมหรือด่า?’

‘ชมสิวะ ใครมันจะด่าตัวเองล่ะ’

‘สรุปคือ พวกเราเป็นสาวแปลกแต่ดีว้าจั้นเถอะ’

‘เออ’

‘ฉันว่าแบบว่าวะ’ ดาริกาพูดพลางหัวเราะแล้วจึงลากเพื่อนไปพบ
ประสบการณ์แปลกใหม่ของชีวิตอีกครั้ง

‘ไปไหน’

‘อากาศมันร้อนนัก ฉันจะพาแกไปช้อปปิ้งตากแอร์ที่ห้างฯ แต่ไม่ซื้อ
อะไรนะ’ คราวนี้เป็นชุดตานที่ทำหน้าฉงน

‘ช้อปปิ้งแต่ไม่ซื้อ อะไรของแกยายดาว’ ดาริกายิ้มกริ่มลากเพื่อนลง
จากรถเมล์แดงที่ชุดตานกริดกรีดชอบใจนักหนาที่ได้นั่ง เพราะปกติแล้ว
เธอจะมีคนขับรถคอยรับส่งเสียมากกว่า

‘ห้างสรรพสินค้าในเครือมีเดียมันจะมีซูเปอร์มาร์เกตสองที่ มีประตู
แปดประตูทั้งหน้าและหลัง’ ชุดตานทำตาปริบ ๆ ฟังเพื่อนแม้จะไม่ค่อย
เข้าใจนัก จนเมื่อเพื่อนพาเข้าประตูถึงได้บางอ้อ ทั้งแผ่นโบร์ชัวร์ ของแจก
ฟรีขนาดทดลองใช้ตั้งแต่ยาสีฟันยันครีมราคาแพงดาริกาล้วงรับไว้พร้อม
พยักหน้าให้ชุดตานรับไว้ด้วย กระเป๋าสะพายใบย่อมเริ่มขยายขึ้นเมื่อเดิน
เข้าออกหมดทุกประตู ทุกคนที่ยืนของขนาดทดลองให้ล้วงมีใบหน้ายิ้มแย้ม
เชิญชวน

‘แกสงสัยอะไรไหม’ ดาริกาถาม

‘อะไร’ คนที่เริ่มสนุกกับการได้ของฟรีจัดของในกระเป๋าผละถาม

‘คนที่แต่งตัวดี ๆ หน้าตาสวย ๆ ส่วนใหญ่เดินคอเชิด บางคนก็ทำ
เหมือนมีฐานะวอน บางคนก็เอาโทรศัพท์มือถือถือมาคุย ไม่มีใครกล้ารับของ
ฟรีเลยสักคน’

‘อ้อ...เออจริง’

‘นี่ละ ฉันคิดวิธีนี้ได้เพราะฉันไม่มีเงิน จะให้เสียเงินไปซื้อของพวกนี้พอติดตาย ก็เพราะพวกเรามีทำทางแบบนี้หน้าตาแบบนี้ การรับของฟรีเลยไม่แปลก ไม่มีใครสนใจจะมอง ลองคนสวย ๆ แต่งตัวดี ๆ รับของฟรีดี จะมีคนมองแล้วซุบซิบสนใจ เห็นหรือยังว่าไม่สวยนะมีประโยชน์และแจ่มแค่ไหน’

‘สวยไม่มากว๊าย! ไม่ใช่ไม่สวย อืม...แต่มันก็จริงของแกแะะ แต่รับของฟรีนี่สนุกนะ ได้มาเพียบเลยทั้งยาสระผม โทนเนอร์ ครีมทาผิว แม้แต่กาแฟซอง อ้อ...ฉันนี่ออกแล้ว ที่ห้องแกมีพวกซอง ๆ อย่างนี้เยอะเลยนี่ เก่งวะไม่ต้องเสียเงินสักบาท’

‘ใช่ไหมล่ะ ประหยัดได้ตั้งหลายร้อยหลายพัน จะไปต่างจังหวัดก็สะดวกมีแบบพกพา’ สาวแปลกแต่จนพูดอย่างภาคภูมิใจในความจนของตัวเอง

‘แต่มันอะเฟรดไปหรือเปล่า’ จากที่สนุกเริ่มคิดเยอะ

‘อะเฟรดตรงไหนยะ คิดดูสิ พนักงานพวกนี้ต้องมายืนขาแข็งแจกใบริชาร์ดส่วนลด แจกของแบบทดลองกว่าจะหมดนานนะเว้ย! ยิ่งมีคนมาช่วยรับของแบบพวกเราเขาก็ทำงานเสร็จเร็วขึ้น ได้ของแล้วยังได้ช่วยคนแล้วแกวามันอะเฟรดตรงไหนกันยะ’ เมื่อฟังเหตุผลที่เกือบเข้าท่าของดาราikapุดตานก็คลิ้มตามได้ไม่ยาก เมื่อวนจนครบสองรอบจึงตรงไปยังซูเปอร์มาร์เก็ตต่อ

‘หิวใช่ไหมล่ะ’

‘เออ...ทั้งหิวทั้งเมื่อย’

‘นั่นไปหาอะไรกินก่อนละกัน’ เมื่อเพื่อนลากเข้าไปในส่วนของซูเปอร์มาร์เก็ตพูดตลกถึงง้อกระลอก